

Teremtés: *Mózes első könyve* az alap, 1. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:3-5; 2Mózes 20:8-11; Máté 19:3-6; János 1:1-3; Róma 5:12; Jelenések 14:7

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt. Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága” (Jn 1:1-4, RÚF).

Mózes első könyvének első néhány fejezete alapvető fontosságú a Szentírás többi részére nézve, a Biblia nagy horderejű tanításai vagy hitelvei ezekből táplálkoznak. Itt találjuk a leírást az isteni Szentháromságról, amint összhangban dolgozik az Atya, a Fiú (Jn 1:1-3; Zsid 1:1-2) és a Szentlélek (1Móz 1:2), hogy megteremtsék a világot, mindennel, ami abban van. Ez az emberiség megteremtésében csúcsonyúl ki. *Mózes első könyve* bevezet a szombat fogalmába (1Móz 2:1-3), a gonosz eredetébe (1Mózes 3. fejezet), a Messiás ígérétebe és a megváltási tervbe (1Móz 3:15), a világméretű özönvíz történetébe (1Mózes 6–9. fejezet), a szövetség megkötésébe (1Móz 1:28; 2:2-3, 15-17; 9:9-17; 15. fejezet), a nyelvek és a népek szétszórásának történetébe (1Mózes 10–11. fejezet), valamint a nemzeti táblázatokba, amelyek a teremtéstől az Ábrahámig tartó bibliai kronológia keretét képezik (1Mózes 5. és 11. fejezet). Isten Szavának ereje (1Móz 1:3; Jn 17:17; 2Tim 3:16), az emberiség természete (1Móz 1:26-28), Isten jelleme (Mt 10:29-30), az egy férfi és egy nő közötti házasság (1Móz 1:27-28; 2:18, 21-25), a föld és erőforrásai feletti sáfárság (1Móz 1:26; 2:15, 19), továbbá az újjáteremtés ígérete (Ézs 65:17; 66:22; Jel 21:1) egyaránt az első fejezeteken alapul. Ezt fogjuk a héten tanulmányozni.

KEZDET BEN...

Olvassuk el 1Móz 1:1 versét! Milyen mély igazságokat jelent ki ez a vers?

A Biblia a legfennköltebb és a legmélyebb értelmű szavakkal kezdődik, amelyek egyszerűek, de mégis, amikor gondosan tanulmányozzuk őket, felmérhetetlen mélységig hatolnak. Valójában a Biblia első mondata a legnagyobb filozofikus kérdésekre ad választ, mint pl. arra, hogy „Kik vagyunk?”, „Miért vagyunk itt?” és „Hogyan kerültünk ide?”

Azért létezünk, mert Isten megteremtett minket a múlt egy meghatározott idejében. Nem a semmiből fejlődünk ki, nem is a véletlen folytán jöttünk létre, minden konkrét életcél és tervezett irány nélkül, amint azt a jelenkori tudománynak az eredetről szóló elképzelései alapján tanítják. A darwini evolúció minden vonatkozásban ellentmond a Szentírásnak, és valójában csak ostobának tünteti fel a keresztényeket az, ha megpróbálják összhangba hozni a Bibliával ezt az elméletet.

Isten teremtett meg minket egy bizonyos időpontban: „*kezdetben*”. Ez szükségképpen azt jelenti, hogy a kezdet előtt Ő már létezett. Vagyis létezett, mielőtt megteremtette az időt, amit a napi „este és reggel” ciklusokkal fejezett ki, valamint a hónapokkal és évekkel, mindezt a világunknak a naphoz és a holdhoz való viszonyában. Ez az abszolút kezdet más szentírási részekből is visszacseng és támogatást kap, amelyek folyamatosan igazolják Isten teremtői munkáját és eszközeit (Jn 1:1-3).

Olvassuk el Jn 1:1-3 és Zsid 1:1-2 szakaszait! Valójában ki a Teremtő? Mi a jelentősége annak, hogy Ő halt meg a kereszten?

A Biblia azt tanítja, hogy Jézus a Teremtő. „*Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött*” (Jn 1:3, RÚF). Jézus „*által a világot is teremtette*” (Zsid 1:1-2). Mivel a kezdetektől minden Jézustól ered, valóban reményünk van arra, hogy a vég idején be is fejezi azt, amit elkezdett, hiszen Ő „*az Alfa és az Omega, az első és az utolsó*” (Jel 22:13; 1:8, RÚF).

Mit jelent a tudat, hogy Isten teremtett meg minket? Képzelnék el, mi lenne, ha nem hinnénk ezt! Mennyire másképp tekintenénk önmagunkra és másokra! Miért?

A TEREMTÉS NAPJAI

Az utóbbi években kialakult egy olyan irányzat, amely szerint a teremtés napjait nem szó szerint értik, hanem inkább metaforaként, példázatként vagy akár mítoszként. Az evolúció elmélete nyomán alakult ez ki, abból a feltételezésből, hogy hosszú koroknak kellett eltelni, amíg az élet létrejött a Föld nevű bolygón. Mit tanít erről a témáról a Biblia? Miért kell a teremtés napjait szó szerint értelmeznünk *Mózes első könyve* szerint, nem pedig átvitt értelemben?

Olvassuk el 1Móz 1:3-5 és 2Móz 20:8-11 verseit! Milyen formában használja a Szentírás a „nap” szót ezekben az igeszakaszokban?

A héber „jóm”, azaz „nap” kifejezést következetesen a teremtéstörténet egész leírása során szó szerinti napra használja a Szentírás. *Mózes első könyvében* semmi nem utal arra, hogy nem a mai értelemben vett, valóságos napról lenne szó. Sőt még olyan teológusok is, akik nem hiszik, hogy szó szerinti napokról van itt szó, elismerik, hogy a szerző valóságos napokról írt. Érdekes, hogy Isten adja meg ennek az első időkeretnek a nevét (1Móz 1:5). A „*lett este, és lett reggel*” (1Móz 1:5, 8 stb, RÚF) mondat határozza meg, hogy mit jelent a „jóm” vagy nap. A kifejezés egyes számban, nem pedig többes számban jelenik meg, és egy napot jelent. Tehát a teremtés hét napját egy teljes időkeretként kell értelmeznünk, amit a héberben az „ehhad” („egy”) tőszám vezet be, amelyet aztán sorszámok követnek (második, harmadik, negyedik stb.). Ez a minta arra mutat, hogy napok egymásutániságáról van szó, amely a hetedik napban csúcsosodik ki. Nincs utalás ezeknek a kifejezéseknek a használatában vagy a történet leírásában arra, hogy a napok között bármilyen rés lenne. A teremtés hét napja valóban hét nap, ahogyan mai értelemben értjük a napokat. Ugyanakkor a napok valós volta abból is egyértelműen látszik, hogy Isten a saját ujjával írta a negyedik parancsolatot. Jelezte, hogy a hetedik nap, a szombat a szó szerinti, hét napos teremtési hétbe illeszkedik.

Nem *Mózes első könyvének* teremtéstörténete az egyetlen teremtési leírás a Bibliában. Olvashatunk a második adventkor történő újjáteremtésről is, amikor Isten a halandót halhatatlanná változtatja, „*Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra*” (1Kor 15:52, RÚF). Isten képes ezt megtenni az újjáteremtéskor, akkor miért lett volna szüksége évmilliárdokra az első teremtéskor, mint ahogy a teisztikus evolúció tanítja?

A SZOMBAT ÉS A TEREMTÉS

Manapság a hét hetedik napjának szombatja támadásnak van kitéve a szekuláris társadalom és egyes vallási közösségek részéről is. Látható ez a globális szervezetek munkarendjében, több európai országban tervezett naptárváltoztatásban, miszerint a hét első napja a hétfő, a vasárnap pedig a hetedik, valamint a klímaváltozással kapcsolatban nemrégiben kiadott pápai enciklikában, amelyben a hét hetedik napját „zsídó szombatnak” nevezi és arra szólítja a világot, hogy megtartsák a nyugalomnapot, ezzel csökkentve a globális felmelegedést (Ferenc pápa: *Laudato Si'*, Vatikánváros, 2015, Vatican Press, 172-173. o.).

Olvassuk el 1Móz 2:1-3, 2Móz 20:8-11, Mk 2:27 és Jel 14:7 verseit! Hogyan kapcsolódik a teremtés hete a negyedik parancsolathoz és a hármas angyali üzenethez?

A Biblia kijelenti: „*A hetedik napra elkészült Isten a maga alkotó munkájával, és megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után*” (1Móz 2:2, RÚF). Sok teremtéshívő hangsúlyozza Istennek a hat napon át tartó teremtői munkáját, de elfelejti elismerni, hogy ez nem fejeződött be a hatodik napon, csak akkor, amikor megteremtette a szombat napját. Ezért jelenti ki Jézus: „*A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért*” (Mk 2:27, RÚF). Azért tehetett ilyen határozott kijelentést, mert Ő alkotta meg, vagyis teremtette a szombatot, Istennek a népével való örök szövetsége jelét és pecsétjét. A szombatot nemcsak a zsidó népnek, hanem az egész emberiségnek adta. *Mózes első könyve* Jézus három tetteire utal a szombat megteremtése után. Először is „*megpihent*” (1Móz 2:2, RÚF), ezzel isteni példát mutatott arra, hogy velünk együtt szeretne pihenni. Másodszor „*megáldotta*” a hetedik napot (1Móz 2:3, RÚF). A teremtési leírásban olvassuk, hogy Isten megáldja az állatokat (1Móz 1:22), majd Ádámot és Évát (1Móz 1:28), de a hetedik nap az egyetlen nap, amire különleges áldását adja. Harmadszor pedig „*megszentelte*” (1Móz 2:3, RÚF) a hetedik napot, azaz „szentté tette”. A Bibliában említett egyetlen más nap sem rendelkezik ezzel a három tulajdonsággal. Ez a három isteni cselekedet megismétlődik a negyedik parancsolatban, amit Isten a saját ujjával írt le, a szombat alapjaként visszautalva a teremtésre (2Móz 20:11).

2Móz 20:11 és Jel 14:7 versei a Teremtő imádatának alapvető elemként említik a szombat parancsát. Hogyan illeszkedik a végidő eseményeibe a szombatra tett közvetlen utalás?

TEREMTÉS ÉS HÁZASSÁG

Az elmúlt évtizedben hatalmas változásoknak lettünk a szemtanúi abban, ahogyan a társadalom és a hatóságok meghatározzák a házasságot. A világ több nemzete is engedélyezte az azonos neműek házasságát, átírva a korábbi törvényeket, amelyek védelmezték a család rendszerét, központjában az egy férfi és egy nő közötti házassággal. Ez több értelemben is példátlan változás, és új kérdéseket vet fel a házasság intézményével, az egyház és az állam kapcsolatával, valamint a házasságnak és a családnak a Szentírásban meghatározott szentségével kapcsolatban is.

Olvassuk el 1Móz 1:26-28 és 2:18, 21-24 szakaszait! Mit tanítanak ezek a versek az Isten szerinti, eszményi házasságról?

A hatodik napon ért el Isten a teremtés csúcspontjához, az ember megteremtéséhez. 1Móz 1:26 versében többes számban szól: „*Alkossunk embert a képmásunkra*” (RÚF). Az isteni Szentháromság személyei egymással szerető közösségben élve rendelték el a földön az ember számára a házassági kapcsolatot.

„*Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket*” (1Móz 1:27, RÚF). „*Ez most már csontomból való csont, testemből való test*” (1Móz 2:23, RÚF) –, mondta Ádám, és elnevezte „asszonyak” Évát. A házasság miatt „*hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és ezért lesznek egy testté*” (1Móz 2:24, RÚF).

A Szentírás egyértelműen kijelenti, hogy ez a kapcsolat egy férfi és egy nő között jön létre, akik apjuktól és anyjuktól, azaz ugyancsak egy férfitől és egy nőtől származnak. Ezt az elgondolást tovább finomítja az ősszüleinknek adott első utasítás: „*Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá*” (1Móz 1:28, RÚF)! Az ötödik parancsolat szerint a gyerekek (az utódok) tiszteljék az apjukat és az anyjukat (2Móz 20:12). Ez másként nem valósítható meg, csak a férfi és a nő házastársi kapcsolata által.

Mit tanítanak a házasság természetéről és szentségéről Mt 19:3-6 versei? Jézus szavainak a fényében hogyan foglaljunk állást a házasság bibliai elvei mellett, határozottan, hűséggel, miközben nem feledkezünk meg arról, hogy Isten szereti az egész emberiséget és mindannyian bűnösök vagyunk?

A TEREMTÉS, A BŰNBEESÉS ÉS A KERESZT

A Biblia leírásában töretlen láncolat figyelhető meg a tökéletes teremtés, a bűnbeesés, a megígért Messiás és a végső megváltás között. Ezek a nagy horderejű események az emberiség megváltási történetének az alapjai.

Olvassuk el 1Móz 1:31, 2:15-17 és 3:1-7 verseit! Mi történt Isten tökéletes teremtésével?

Isten úgy minősítette a teremtett világot, hogy „igen jó” (1Móz 1:31). „A teremtés most teljes volt... Éden virágzott a földön. Ádám és Éva szabadon odamehetett az élet fájához. A bűn szennye és a halál árnyéka nem csúfította el a gyönyörű teremtettséget” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 21. o.). Isten figyelmeztette Ádámot és Évát, hogy amennyiben esznek a tiltott fáról, bizonyosan meghalnak (1Móz 2:15-17). A kígyó egy kérdéssel indította a beszélgetést, amivel teljes mértékben cáfolta Isten szavait: „*Dehogy haltok meg*” (1Móz 3:4, RÚF)! Sátán azzal kecsgettette Évát, hogy nagy tudásra tesz szert és olyan lesz, mint Isten, ő pedig nyilván hitt neki.

Pál hogyan erősíti meg Isten kijelentését, amit 1Móz 2:15-17 szakaszában tett? Olvassuk el Róm 5:12 és 6:23 verseit! Hogyan viszonyulnak ezek a tanítások a teisztikus evolúcióhoz?

A Szentírásban láthatjuk, hogy későbbi bibliai írók megerősítenek korábbi kijelentéseket és további részletekbe avatnak be. Róma 5–8. fejezetében Pál a bűnről és a megváltás szépségéről ír: „*Ahogy tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett*” (Róm 5:12, RÚF). Az evolúciós szemlélet alapján azonban a halálnak már évmilliókkal az emberiség megjelenése előtt jelen kellett volna lennie. Ebből a gondolatból komoly következtetések származnának az eredendő bűnről, Krisztusnak a kereszten történt, helyettesítő haláláról és a megváltás tervéről szóló bibliai tanítást illetően. Amennyiben a halál nem függ össze a bűnrel, akkor nem lehet a bűn zsoldja (Róm 6:23), és Krisztusnak nem lett volna oka meghalni a bűneinkért. Ám a teremtés, a bűnbeesés és a kereszttáldozat elválaszthatatlanul kapcsolódik egymással. Az első Ádám összetartozik a második Ádámmal (1Kor 15:45, 47). A kereszténység alapját támadja a darwini evolúcióban vagy azokban az elképzelésekben való hit, amelyek az evolúció folyamatába belehelyezik Is-

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A teremtés” (18-25. o.) és a „Hétnapos hét” (81-86. o.) c. fejezetek

„Az összehasonlítási, irodalmi, nyelvi és egyéb megfontolások alapján szerzett, felhalmozott bizonyítékok minden szinten arra a kizárólagos következtetésre utalnak, hogy *Mózes első könyvének* 1. fejezetében a héber „jóm” azaz „nap” kifejezés következetesen egy valóságos, huszonnégy órából álló napot jelent.

Mózes első könyvének szerzője nem tudta volna még mélyrehatóbban és mindent magába foglalóan kifejezni a szó szerinti »nap« gondolatát, mint ahogyan a kiválasztott írásmódjában ezt megtette” (Gerhard F. Hasel: *The „Days” of Creation in Genesis 1: Literal „Days” or Figurative „Periods/Epochs” of Time? Origins*. 21/1, 1994, 30-31. o.).

„Isten Igéjének vezetése nélkül még a legnagyobb gondolkodók is összezavarodnak, ha megkísérik a tudomány és a kinyilatkoztatás közötti kapcsolatokat megvizsgálni. A Teremtő és munkája meghaladja felfogóképességüket; és mivel ezeket nem lehet természeti törvényekkel magyarázni, a Biblia történetét megbízhatatlannak nyilvánítják” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*, 8. köt., 258. o.).

BESZÉLJÜK MEG!

- 1) **Figyeljük meg a fenti Ellen G. White-idézetet! Milyen gyakran látjuk ma azt, amiről ő ír, még azok között is, akik kereszténynek vallják magukat! Némelyek a tudományos állításokkal szembesülve automatikusan a tudomány kijelentéseit fogadják el a bibliai feljegyzések ellenében, amelyek „megbízhatatlannak” minősítik a Biblia történetét, ahogyan Ellen White is írta.**
- 2) **Miért nem lehet komolyan venni a Bibliát, ha a teisztikus evolúció gondolatát fogadja el az ember? A teisztikus evolúcióban hívő keresztényektől megkérdezhetjük, hogyan magyarázzák a keresztáldozatot Pál szavainak (Róma 5. fejezete) a fényében, amikor az Ádám bukása és halála, valamint Jézus halála közötti közvetlen kapcsolatról írt.**
- 3) **Hogyan segíthetünk a nemi identitás kérdéseivel küszködőknek, miközben hűségesen kitartunk Isten Igéje mellett? Mi miért nem *dobhatunk követ* a bűnösökre, mint amilyen a paráznaságon kapott aszszony is volt?**

PETRŐCZ LÁSZLÓNÉ:

HAJSZÁLAK

Vállamról hajszalakat szedegetek.
A haj is hullik, mint a falevelek,
mint az öröm, bánat, perc, az óra;
a rossz is hullik s fordul jóra.

Hullik a nap, a napra évek,
mint hajszalak válladon.
Ugye érzed?

Én is érzem s hittel hiszem,
a hajszalakat, jó Istenem,
Te mind ismered! Nem görbülhet
meg csak egy sem nélküled.
Minden úgy van, ahogy Te akarod,
előtted semmi nem lehet titok.